

han jo maa betragtes som Embedsmand, og spørge, om det Skridt, der med Hensyn dertil her gjøres, er principmæssigt, og om det er heldbringende, saa troer jeg, at man, hvad det første Spørgsmaal angaaer, vel maa sige, at den egentlige Sagsførervirksomhed, Proceduren, ikke fuldstændig kan betragtes som Næring, selv ikke i reent private Sager, under den nuværende Maade at procedere paa, og forsaavidt kan man jo rigtignok sige, at det ikke er aldeles principmæssigt eller correct at gjøre den til Næring, men paa den anden Side er det aabenbart, at det, med Hensyn til hvilket Sagsførervirksomheden er Embede, nemlig selve Mødet i Retten, under den nuværende Tingenes Tilstand er af saa ringe Betydning, at det ikke kan have nogen som helst væsentlig Betænkelighed at stille Sagen paa den Maade, som den her er stillet. Og spørger man, hvad der er det Væsentlige, om da den Ordning, som her foreslaaes, virkelig vil kunne være til nogen Gavn for Publikum i Almindelighed og for Retssudøvelsen, saa troer jeg, at Svaret, under Forudsætning af, at man seer Sagen under den nuværende Tilstands Belysning, i det Hele taget maa blive bekræftende. Jeg troer nemlig, at de gavnlige Sider ved denne Foranstaltning under de nuværende Forhold ville være overveiende fremfor de skadelige, og man maa jo erindre, at ved Sager af denne Natur, ved hvilke det gaaer ud paa at imødekomme et fra mange Sider stærkt udtrykt Driste om en større Frihed og imødekomme de Principer, som føre i Frihedens Retning, maa man allerede være tilfreds, naar de skadelige Følger ikke ere overveiende over de gavnlige. Jeg troer nu, at Lovudkastet vil have den gavnlige Følge, at det, ved at fremkalde et større Antal af Sagsførere, hvad det utvivlsomt vil føre til, vil gjøre det muligt i højere Grad, end nu er Tilfældet for Sagsførerne, at optage Kampen imod Commissionairerne og trænge deres Virksomhed tilbage. Det er Noget, som nu ikke saa fuldstændig har været Tilfældet, fordi Sagsførerne jo i det Hele taget efter deres hele Stilling og Retning ikke kunne udfolde den Virksomhed for at skaffe sig Arbejde og Bestættigelse, som det fremtidig vil blive Tilfældet. Man kan jo vistnok under de nuværende For-

hold sige, at Proceduren selv er tilstrækkelig billig hertilands, det troer jeg ikke, at man kan indvende Noget imod; hvad derimod den øvrige Sagsførervirksomhed angaaer — thi skjøndt Sagsførerne ikke have nogen Ret med Hensyn dertil, har dog det Stempel, som Staten har sat paa dem, naturligtvis ført til, at man for en meget væsentlig Deel har henvendt sig til dem med Hensyn til saadanne Forretninger, — saa kan det vel være, at de ikke skyldiggjøre alle Forbringinger til Villighed; i den Henseende vilde det hjælpe, naar der kom et større Antal Sagsførere, og man kunde vente, at den derved bevirkede Nedsættelse af Prisen vilde trænge Commissionairerne noget tilbage; de paagældende Sagsførere ville nemlig overtage Forretninger, som de nuværende Sagsførere skyde fra sig, som de ikke bryde sig om, og som netop derved falde i Hænderne paa Commissionairerne. Paa den anden Side seer jeg ikke, at den her foreslaaede Forandring egentlig kan frembyde nogen særdeles Betænkelighed; de Garantier, som de Procuratorer, der herester ville fremkomme ved Underretterne, frembyde, ville i det Væsentlige blive de samme, som de nuværende Procuratorer frembyde. De Betingelser, der ere stillede for Afgangen til at udøve Sagsførervirksomhed, ere jo ikke væsentlig forskellige fra dem, der nu stilles, og man kan vel paastaae, at Regjeringen ikke hidtil ved Valget af Procuratorer har vist nogen særdeles Kræsenhed eller Skjønnsomhed, men, naar de Betingelser, som her nævnes, have været tilstede, i Reglen har taget den iblandt Ansøgerne, der var den ældste. Under den nuværende Tingenes Tilstand, selv i den nyere Tid, har man i Sagsførerstanden, endogsaa i den tjenstlige, faaet Elementer ind, som just ikke kunne siges at have været nogen særdeles Bindning for Sagsførerstanden. Af større Betydning er jo derimod ganske vist den Fare, som der kunde være for at den større Mængde af Sagsførere, der vilde fremkomme, og den Forringelse af Indtægter, som dette vilde bevirke for de Enkelte, skulde, om ikke strax, saa dog i Tidens Løb kunne medføre en Fristelse og en Fare for Sagsførerstandens Nedelighed, idet Mange af dem ved de smaa Indtægter, som de vilde faae, vilde blive kastede